

je bilo, ki so bili prav tako usmiljeni kakor ona. Pogosto so dobili kak drobec od zalog na trgu.

Miško je včasih tudi kaj malega pomagal pri delu, da si je tako, zaslužil kak grižljaj. Ob neki priložnosti je našel v visoki travi v mestnem nasadu zavoj vžigalic. In prodajal je posamič škatlice. Hotel si je prislužiti nekaj denarja, da bi si mogel kupiti kruha.

Dnevi so postajali vse hladnejši. Snega je bilo več in več. Miško je drgetal. Obleka se mu je obnosila in ostri zimski vetrovi so mu začeli pihati skozi razpore. Neka ženska mu je dala star plašč. Ta je bil sicer več ko prevelik zanj, a mu je le prikrl borne cunjje. In neki čevljar mu je pomagal zakrpati čevlje.

Po srečnem naključku je deček nekje našel zavrženo volneno kučmo. Ta je bila obrobljena z ogoljeno ovčino in ni imela ene ušesnice. Pa je prebrisani fant pridno obračal kučmo, tako da mu je pokrivala zdaj eno, zdaj drugo uho. Na ta način se je obvaroval pred ozeblinami.

Tako je Miško prebil ledeno severno zimo. Pogosto je prezebal. Lakota mu je prešla v navado. Shujšal je in oslabel. In potem je nekega spomladanskega dne obolel.

S težavo se je vlekel po cestnem tlaku. Utrudil se je, a glava mu je bila razgreta in omotična. Nazadnje je obsedel na pločniku in se naslonil na železno ograjo, ki je zapirala vhod v mestni park. Tam je trdno zaspal.

Takega je našel mestni stražnik. Ta je nalahno dvignil drobnega najdenčka v naročje in ga odnesel. Ko se je Miško prebudil, je komaj verjel lastnim očem. Ležal je v topli postelji. In ta je bila pokrita z volneno odejo.

Nekdo mu je prinesel skodelico kadeče se vroče juhe.

»Kje pa sem?« je vprašal Miško človeka, ki je stal ob njegovi postelji.

»V zavetišču za izgubljene otroke, golobček,« mu je odvrnil človek prijazno. »Tu se boš lahko naspal in najedel. Tu boš dobil tudi toplo obleko.«

»A Saša in Vanja in vsi drugi? Tudi oni potrebujejo vse to,« je zaihtel Miško, ki se je na mah domislil svojih prijateljev, ki so bili ostali na cesti.

»Tudi zanje je prostora tukaj,« je odgovoril prijazni neznanec in se nasmehljaj spričo dečkovega radovednega obraza.

»Ne bo dolgo, ko bomo imeli taka zavetišča za vse naše otroke, ki so brez doma.«

Miško je vzdihnil od sreče. Nič več mu ne bo treba pohajati po cestah in si iskati hrane. Nič več mu ne bo manjkalo udobne obleke. Res, komaj je mogel verjeti, da ne bo več dosedanji potepenček.

Iz angleščine prevel G. K.

Svjatoslav

Miha sopiha

*Miha sopiha
čez klance in griče:
tamle za hribom
ga mamica kliče.*

*Miha sopiha,
ne more hoditi,
treba ga je še
na rokah nositi.*

*Klanci in griči —
po več jih je hkrati
Miha je truden
in hoče jokati.*

*Mamica dobra
pristopi iz daljine,
klanci in griči
so same ravnine.*